

Arrest

nr. 71 794 van 13 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juli 2011 tot weigering van de verlening van het tijdelijk verblijf, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 september 2011 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, komt samen met zijn echtgenote en kinderen op 12 januari 2000 België binnen en dient een asielaanvraag in op 18 januari 2000.

Op 21 december 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 februari 2001 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Het beroep tegen deze beslissing wordt bij arrest van de Raad van State van 13 februari 2003 nr. 115.829 verworpen.

Op 28 maart 2001 dienen verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Het verblijf van verzoeker en zijn familie wordt tijdelijk toegestaan en telkens voor een duur van zes maanden verlengd. Deze beslissingen vermelden telkens als voorwaarde voor verdere verlenging dat er een geldige arbeidskaart en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling moeten worden voorgelegd en het bewijs dat ze niet ten laste vallen van het OCMW.

Op 24 september 2007 wordt het verblijf van verzoeker en zijn familie toegestaan voor de duur van één jaar, namelijk tot 10 september 2008. De voorwaarden voor de verdere verlenging zijn een geldige arbeidskaart voorleggen en effectieve bewijzen van tewerkstelling (loonfiches en arbeidscontract) en het bewijs dat men op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat of het OCMW.

Op 28 oktober 2008 wordt het tijdelijk verblijf van verzoeker en zijn familie verlengd tot 10 september 2009. De voorwaarden voor verdere verlenging zijn dezelfde als deze die voorheen werden gesteld en tevens wordt een recent schoolattest gevraagd voor elk kind.

Op 16 juli 2009 wordt het tijdelijk verblijf van verzoeker en zijn familie verlengd tot 10 september 2010. De voorwaarden voor verdere verlenging zijn dezelfde als deze die voorheen werden gesteld, tevens worden er geldige nationale paspoorten gevraagd.

Op 25 oktober 2010 wordt verzoeker van ambtswege afgeschreven uit de bevolkingsregisters.

Op 26 oktober 2010 worden voor verzoeker en de jongste zoon bijkomende documenten opgevraagd. Voor de echtgenote van verzoeker en de oudste zoon wordt het tijdelijk verblijf uitzonderlijk verlengd voor een duur van zes maanden, namelijk tot 10 maart 2011. De voorwaarden voor verdere verlenging zijn dezelfde als deze die voorheen werden gesteld.

Verzoeker en zijn familie bieden zich niet aan voor de verlenging van hun tijdelijk verblijf.

Op 9 mei 2011 deelt de raadsvrouw van de familie aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat zij op de verlenging van hun verblijf wachten en wat de stand van zaken in het dossier is.

Op 24 mei 2011 laat de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende weten: "*echtgenote + 2 zonen willen géén verlenging meer van hun A-kaart wegens schrik van de deurwaarder*".

Op 23 juni 2011 deelt de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoeker toch op het door hem opgegeven adres verblijft en dat hij vraagt of het mogelijk is om zich herin te schrijven.

Op 7 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij geen gunstig gevolg gegeven wordt aan de vraag tot herinschrijving van verzoeker. Deze beslissing wordt op 15 juli 2011 ter kennis gebracht en is de bestreden beslissing:

"(...)

Deze vreemdeling heeft op 23.06.2011 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een A-kaart nadat hij werd afgevoerd van ambtswege op 25/10/2010.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek.

Op het ogenblik van zijn aanvraag was hij niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning. Zijn vorige A-kaart is reeds verstreken sinds 10/09/2010.

Artikel 13 § 1 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/12/1980 stelt:

" 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België. (...)"

Mijnheer was in het bezit van een verblijfsmachtiging van beperkte duur (A-kaart) geldig tot 10/09/2010.

Art. 13 § 2 van dezelfde wet bepaalt:

“§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.”

Betrokkene kan niet aantonen dat hij nog aan de voorwaarden voldoet die werden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf en opgenomen werden in onze vorige instructies dd. 16/07/2009.

Betrokkene heeft eveneens nagelaten de termijn te respecteren waarbinnen de aanvraag voor verlenging van zijn tijdelijke verblijfstitel moet worden ingediend (art. 33 KB 08/10/1981).

Derhalve dient de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielaanvraag huidige aanvraag om terug in het bezit te worden gesteld van een verblijfsmachtiging van beperkte duur te verwerpen.

*Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.
(...).”*

Op 20 juli 2011 deelt de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoekers echtgenote en haar zoon nog steeds op hun adres wonen.

Op 19 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekers twee zonen de beslissingen tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf. De jongste zoon stelt hiertegen een beroep in dat gekend is onder het rolnummer 79 797.

Op 19 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekers echtgenote de beslissing tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf. Verzoekers echtgenote stelt hiertegen een beroep in dat gekend is onder het rolnummer 79 792.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Verwerende partij werd op vrijdag 7 oktober 2011 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was maandag 17 oktober 2011.

De nota werd ingediend op 18 oktober 2011. Deze laattijdige nota wordt uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel: Schending van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en artikel 8EVRM

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing, en moeten de ingeroepen redenen van toepassing zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Verwerende partij verwijst in haar weigeringsbeslissing naar haar instructies van 16.07.2009, doch specificeert niet aan welke voorwaarden er niet voldaan werd. Bijgevolg schenden zij het motiveringsplicht om dat verzoeker niet kon nagaan aan welke voorwaarden er juist niet voldaan werd.

Verzoeker leeft al 10 jaar in onzekerheid omdat zijn verblijf jaarlijks wordt verlengd.

Telkenmale wordt hem bij de verlenging van zijn verblijf gevraagd om aan een aantal voorwaarden te voldoen, waaronder het voorleggen van een geldig arbeidskaart.

In casu was de arbeidskaart C op 3 december 2010 verstrekt, dan noch vraagt verwerende partij aan verzoeker om een geldige arbeidskaart voor te leggen. (stuk 3)

Op 3 februari 2011 ontvangt verzoeker een schrijven van de gemeente waarin hem verzocht wordt om een arbeidskaart voor te leggen. Verzoeker verkeert nu in de onmogelijkheid om een arbeidskaart C voor te leggen daar zijn verblijf niet wordt verlengd en hij geen legaal verblijf heeft in België. (stuk 5)

Er zijn heel wat redenen om het tijdelijk verblijf van verzoeker te verlengen:

- verzoeker verblijft sedert 2000 legaal in België;
- de regularisatieprocedure sleept al langer dan 10 jaar aan
- verzoeker is geïntegreerd en spreekt Nederlands;
- hij is werkwilbig en is tewerkgesteld sedert zijn aankomst in België;
- hij is duurzaam geïntegreerd in de Belgische samenleving;
- verzoekers familie (vrouw en kinderen) verblijven legaal in België, hij kan toch onmogelijk van hen gescheiden worden. Dit familieleven kan hij niet verder zetten in Macedonië.

Verzoeker voldoet perfect aan het criterium van 2.8.A. van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet

Verlenging van een tijdelijk verblijf gedurende 10 jaar is een beetje te veel van het goede.

Verzoeker kon ten gevolge van de regularisatiecampagne ingevolge de instructies van dd. 19.07.2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet perfect geregulariseerd worden, maar dit werd niet gedaan.

Terwijl andere mensen die slechts 5 jaar in het land vertoefden op het ogenblik van de regularisatiecampagne van 15 september 2009 tot 15 december 2009 geregulariseerd werden, moest verzoeker met lede ogen toezien dat zijn verblijf slechts met 1 jaar werd verlengd.

In haar schrijven van 16.05.2011 haalt verwerende partij aan dat verzoeker een arbeidskaart dient voor te leggen??? Hoe kan men zonder een legaal verblijf een arbeidskaart bekomen? (stuk 4)

Verzoeker heeft jarenlang geprobeerd om een vast werk te vinden, doch werd geweigerd door werkgevers omdat hij slechts een tijdelijk verblijf had, (stuk 6)

Verzoeker kan zonder meer beroep doen op artikel 8 EVRM.

(...)

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1 ° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de EVRM. opgesomde doeleinden Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar echtgenoot en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295,16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; T. Vreemd. 1998, 329;

Voorzover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar echtgenoot. Ook hij is gerechtigd op normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België met zijn vrouw.

Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid dient af te wege van of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van de vestiging en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoekster.

Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied.

- R.v.St nr. 27.810, 9 april 1987, Arr. R.v.St 1987 z.p.; R.A.C.E. 1987, z.p.; T.B.P. 1988 (verkort), 374;

- R.v.St nr. 26.932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16; T.B.P. 1987 (verkort), 638;

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoekster en haar echtgenoot anderzijds.

De handhaving van de bestreden beslissing brengt tevens noodzakelijkerwijze met zich mee dat mevrouw R. genooddakt zou zijn het Belgisch grondgebied te verlaten om haar echtgenoot in het buitenland te vervoegen.

Aldus bezondigt de Staatssecretaris zich wel degelijk aan een inbreuk op de aangehaalde middelen;"

3.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de instructies van 16 juli 2009, maar dat niet wordt gespecificeerd aan welke voorwaarden verzoeker niet voldeed. Verzoeker kan bijgevolg niet nagaan aan welke voorwaarden er niet voldaan werd.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband overwogen: *"Betrokkene kan niet aantonen dat hij nog aan de voorwaarden voldoet die werden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf en opgenomen werden in onze vorige instructies dd. 16/07/2009."*

Uit de stukken van het dossier blijkt dat het verblijf van verzoeker en zijn familie jaarlijks werd toegestaan en dat voor de verdere verlenging ervan telkens voorwaarden werden opgelegd, die verzoeker blijkt te kennen, nu hij in een volgend onderdeel van het middel verduidelijkt dat hij niet in staat was om een arbeidskaart voor te leggen. Alleszins blijkt uit de stukken van het dossier dat op 16 juli 2009 werd geoordeeld dat het verblijf van verzoeker en zijn familie verder kon worden verlengd na 10 september 2010 indien zij voldeden aan volgende voorwaarden:

"Voorwaarde(n) voor de verdere verlenging: een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst + loonfiches) voor betrokkene en zijn echtgenote, een recent attest dat ze op geen enkel ogenblik ten laste zijn van de Belgische Staat, recent schoolattest voor kind B., geldige nationale paspoorten".

In het administratief dossier bevindt zich een opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken om deze voorwaarden aan verzoeker mee te delen. Verzoeker wist bijgevolg aan welke voorwaarden hij diende te voldoen voor een verdere verlenging van zijn verblijf. Hij kan niet met goed gevolg voorhouden dat het een motiveringsgebrek uitmaakt dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld aan welke voorwaarde precies hij niet voldeed. Er wordt herhaald dat verzoeker in het middel verduidelijkt dat hij niet in staat was om een arbeidskaart voor te leggen, zodat hieruit blijkt dat verzoeker weet dat dit een voorwaarde voor verlenging was waaraan hij niet voldeed.

Bovendien dient er te worden vastgesteld dat verzoeker het motief van de bestreden beslissing niet betwist waarin wordt gesteld dat hij heeft nagelaten de termijn te respecteren waarbinnen de aanvraag voor verlenging van zijn tijdelijke verblijfstitel moet worden ingediend, zoals gesteld in artikel 13, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 33 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Verzoeker ontkent niet dat zijn laatste tijdelijke verblijfsvergunning geldig was tot 10 september 2010 en dat hij voor het verstrijken van deze termijn geen verlenging heeft aangevraagd.

Integendeel, uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker ambtshalve werd geschrapt op 25 oktober 2010 en dat hij zich pas aanbood voor een verlenging van zijn verblijf op 23 juni 2011.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er sprake is van een foutieve feitenvinding of dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert aan dat hij al tien jaar in onzekerheid leeft omdat zijn verblijf jaarlijks wordt verlengd en dat hij bij de verlenging van zijn verblijf telkens een geldige arbeidskaart diende voor te leggen. Zijn arbeidskaart verstreek op 3 december 2010 maar toch werd hem op 3 februari 2011 gevraagd om een geldige arbeidskaart voor te leggen. Verzoeker stelt dat hij dit niet kan doen omdat zijn verblijf niet verder werd verlengd. Verzoeker meent dat hij voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 maar dat hij toch niet werd geregulariseerd. Hij wijst erop dat veel andere mensen die minder lang in het Rijk verbleven, wel geregulariseerd werden.

Waar verzoeker aanvoert dat hij al lange tijd in onzekerheid leeft en dat het niet opgaat om gedurende tien jaar telkens maar een tijdelijk verblijf toe te kennen, wijst de Raad erop dat de onzekerheid waarin verzoeker momenteel naar eigen zeggen leeft, toch aan hemzelf te wijten is: uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker zich niet heeft aangeboden voor verlenging van zijn verblijf binnen de daartoe voorziene termijn. Verzoeker had bijgevolg de mogelijkheid om zich in de regel te stellen maar heeft nagelaten dit te doen. Verzoeker kan zijn nalatigheid niet afschuiven op het bestuur.

Hetzelfde kan worden gesteld inzake het voorleggen van een arbeidskaart: had verzoeker tijdig de verlenging van zijn verblijf aangevraagd, dus vooraleer zijn legaal verblijf verstreken was, dan had hij de nodige stappen kunnen ondernemen voor het verkrijgen van een arbeidskaart tijdens een legaal verblijf. Verzoeker, die zelf de termijn heeft laten verstrijken waarbinnen hij de verlenging van zijn verblijf kon aanvragen, kan niet aan de verwerende partij verwijten dat zij het onmogelijke vraagt door te vragen een arbeidskaart voor te leggen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om geregulariseerd te worden en dat andere mensen met een korter verblijf wel geregulariseerd werden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeker zulke aanvraag heeft ingediend. Nu verzoeker geen aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, kan hij het bestuur niet verwijten dat hij op deze basis niet is geregulariseerd. Verzoekers opmerkingen in dit verband zijn bijgevolg niet ter zake dienend.

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Verzoeker slaagt er evenmin in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.2.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen bevel bevat om het grondgebied te verlaten zodat verzoeker niet van het grondgebied verwijderd wordt. De bestreden beslissing houdt enkel in dat er geen gevolg gegeven wordt aan het verzoek tot herinschrijving van verzoeker.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt onderzocht in het licht van de draagwijdte van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz,

Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in België verblijft met zijn echtgenote en hun kinderen, zodat er *in casu* sprake is van een gezinsleven in België. Uit de stukken van het dossier blijkt dat er ten opzichte van verzoekers echtgenote en de kinderen op 19 augustus 2011 beslissingen werden genomen tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf. Geen enkel lid van de familie heeft bijgevolg momenteel een legaal verblijf.

Het betreft een weigering van een voortgezet verblijf, zodat er *in casu* een inmenging is in het gezinsleven van verzoeker en het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging dient te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754).

Zoals reeds gesteld beschikt momenteel geen enkel lid van de familie over een verblijfsrecht en houdt de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij en zijn familie hun gezinsleven niet kunnen verderzetten in Macedonië.

Waar verzoeker met de bewoordingen “uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied” van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidsstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

3.2.4. De schending van de door verzoeker aangevoerde beginselen en bepalingen kan niet worden aangenomen. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET